

Pianist Nelson Goerner schittert vooral in Chopin

Nelson Goerner, totaal wars van pronkzucht.

foto marco borggreve

CHRISTO LELIE

Klassiek

Nelson Goerner

Chopin, Schubert, Brahms

***

In alles straalt meesterpianist Nelson Goerner uit dat het hem louter gaat om de bedoelingen van de componisten zo goed mogelijk te vertolken. Zijn eigen persoonlijkheid stelt volledig in dienst daar van. In het recital waarmee hij zondag de Serie Meesterpianisten in de Grote Zaal van het Concertgebouw opende, profileerde hij zich hierdoor als een volkomen eerlijk en sympathiek muzikant die totaal niet pronkzuchtig is. Tegelijk was zijn evenwichtige optreden weinig avontuurlijk. Althans, qua samenstelling van het programma, dat uitsluitend uit meesterwerken uit het romantische, ijzeren repertoire bestond.

Overigens betekent het spelen van de 'Variaties op een thema van Paganini' van Johannes Brahms voor de pianist wél het aangaan van een avontuur. Brahms' 28 variaties behoren namelijk tot de moeilijkste pianomuziek uit de negentiende eeuw en stellen de allerhoogste eisen, zowel motorisch als muzikaal.

Dat ook een grootmeester als Nelson Goerner er moeite mee had, bleek direct in de eerste maten van het thema, waarin hij er even flink naast sloeg. Mogelijk kwam dit door de spanning voor de eerste twee variaties die meteen het uiterste aan kracht, snelheid en trefzekerheid eisen. Onder Goerners handen waren deze moeilijk verstaanbaar. Dat kon komen door de vele lege zitplaatsen achter het podium, waardoor de zaal holler klinkt dan bij volle bezetting.

Na de ongelukkige start herpakte Goerner zich en deed Brahms' lastige partituur opbloeien tot kleurrijke muziek. Vooral de lyrische variaties klonken prachtig dankzij Goerners klare en tegelijk fijnzinnige en rijk genuanceerde aanslag. Dat zijn kracht vooral in de lyriek ligt, was te horen in de Sonate in A, D664 van Franz Schubert. Hierin liet Goerner de vleugel in alle registers zingen, zonder in de valkuil van sentimentaliteit te trappen.

Die speelwijze maakte na de pauze dat ook zijn Chopin-spel fris klonk. Van de twee Nocturnes die hij speelde was die in F, opus 15 nr. 1 het meest geslaagd, vooral vanwege de enorme storm die Goerner in het middendeel liet losbarsten. Ook in het Largo uit de Sonate nr. 3 in b, opus 58 wist Goerner zijn publiek met zijn epische spel mee te nemen in Chopins verhaal. In de andere delen van dit grootse werk liet hij een monumentale aanpak horen, soms met wat veel rechterpedaal, maar steeds in een prachtige balans tussen de stemmen en gevoel voor de grote lijnen.